

הברבאריות שבאומות העולם? ומהו הנס המוזר ביותר בכל הפרשה הזאת, אתם יודעים? זו העובדה שהגרמני מאוסטרליה הצליח לכפות את עצמו על העולם ולקרוא תגר על הבריאה עצמה, על השירה הנצחית.

אך טוגארת, שהצליח להיחלץ מאחיזתו של קרוניאמנטל, קם על רגליו מכוסה אבק ושיכור מזעם ושאל:

— מי אתה?

וההמון החרה אחריו:

— מי אתה, מי אתה?

פנה המשורר מזרחה וקרא בקול נרגש:

“אני קרוניאמנטל, הדגול במשוררים החיים. תכופות ראיתי את אלוהים פנים אל פנים. ספגתי את הזהר האלוהי ועיני האנושיות עמעמו אותן. חייתי את הנצח. אך היום הגדול בא, ואני נקרא להתייצב לפניך.”

טוגארת קידם בפרץ צחוק אדיר את המלים האחרונות. משראו העומדים בשורות הראשונות את טוגארת צוחק. פרצו בצחוק גם הם, והצחוק פרץ, התגלגל, היתאבב והדביק עד מהרה את ההמון כולו, ואת פאפונא וטריסטו באלרינט בתוכם. לנוכח כל הפיות הפעורים לפניו החל קרוניאמנטל לאבד את ביטחונו. בין מזהלות הצחוק צעק מישוה:

“להטביע את המשורר... לשרוף את קרוניאמנטל... לכלבים, את רודף התהילה!”

אחד העומדים בשורה הראשונה הנחית מהלומה על קרוניאמנטל באלה שבידו. פרצופו המעוות מכאב של המשורר אך הגביר את צהלת ההמון. אכן שבוונה כהלכה פגעה בחוטמו של המשורר והדם פרץ ממנו. מוכרת דגים דחקה עצמה ובאה לעמוד מול קרוניאמנטל.

“הו! העורב! צווחה. “אני מזהה אותך, חביבי! אתה שוטר שעושה את עצמו למשורר; הנה לך, גולם, הנה, מספר מעשיות.”

היא הנחיתה סטירה מצלצלת על לחיו וירקה בפניו. הגבר שטוגארת ריפא מן הקרחת קרב באמרו:

“הבט, השערות הללו. האם זה נס מדומה, זה?”

הוא הרים את מקלו, נעץ אותו הישר בעינו הימנית של קרוניאמנטל וניקר אותה. קרוניאמנטל נפל אחורנית; נשים התנפלו עליו וחבטו בו. טריסטו פיזזה משמחה ופאפונא ניסה להרגיעה. אך היא התעקשה והלכה לנקר את עינו השנייה של קרוניאמנטל בחוד מטרייתה. באותו הרגע ראה אותה קרוניאמנטל והודע:

“אני מצהיר בזאת על אהבתי לטריסטו באלרינט, השירה האלוהית המנחמת את נשמתו.”

והגברים בהמון צעקו:

“תשתוק, חלאת! והירות הגברות.”

הנשים התפזרו לכל עבר וגבר מטלטל מאכלת בכף ידו הפתוחה הטיל אותה כך שננעצה בפיו הפעור של קרוניאמנטל. האחרים החרו אחריו. הסכנים הלכו וננעצו בבטן, בחזה, ועד מהרה לא נראה על הקרקע אלא פגר דוקרני קקליפה של ערמוני מים.

18. — אפותיאווה

אחרי מות קרוניאמנטל השיב פאפונא את טריסטו באלרינט למלון, שם לקחה בהתמוטטות עצבים מאופקת. בית המלון היה בניין עתיק יומין ובמקרה מצא פאפונא באחד הארונות בקבוק של מי־מלכת הונגריה¹⁶ מן המאה ה־17. השיקוי השפיע על החולה כהרף עין. טריסטו התעשתה והלכה הישר אל בית החולים ליטול את גופתו של קרוניאמנטל שניתנה לה בלי כל קושי.

היא ערכה לווייה מהוגנת והציבה על הקבר מצבה ועליה הכתובת הבאה:

צעדו על קצות אצבעותיכם כדי לא להפריע את מנוחת המתים

לאחר מכן שכה לפאריס עם פאפונא, וזה זנח אותה תוך ימים ספורים לטובת דוגמנית משאנו־אליקה.

טריסטו לא התאבלה על האכזרה זמן רב. היא לבשה בגדי אלמנות בגלל קרוניאמנטל ועלתה למונמארטר, אל הציפור מבנין, שתחילה חיזר אחריה ולאחר שהשיג את מכושו החלו משוחחים על קרוניאמנטל.

— עלי להקים לו אנדרטה, אמר הציפור מבנין, שכן אינני רק צייר אלא גם פסל.

— בדיוק, אמרה טריסטו. צריך להקים לו אנדרטה.

— איפה? שאל הציפור מבנין; הממשלה לא תקצה לנו מקום. הזמנים קשים למשוררים.

— אומרים כך, השיבה טריסטו. אבל ייתכן שאין זו אמת. מה דעתך על יער מדון, הארון הציפור מבנין?

— בדיוק על כך חשבתי, אבל לא העזתי להציע. סיכמנו על יער מדון.

— וממה יהיה הפסל? שאלה טריסטו, משיש? מברונזה?

— לא, כל זה מיושן, השיב הציפור מבנין. עלי לפסל לו אנדרטה עמוקה משום דבר, כמו השירה וכמו התהילה.

— הידד! הידד! הריעה טריסטו ומחאה כפיים. פסל משום דבר, מחלל ריק. נהדר. ומתי תפסל אותו?

— מחר; אם לא איכפת לך; תחילה נאכל ארוחת ערב, נבלה את הלילה יחד, ובבוקר נצא ליער מדון, שבו אפסל את הפסל העמוק.

השניים אמרו ועשו. בערב הלכו לסעוד עם שמנה וסלתה של קהיליית מונמארטר, עלו על משכבם סמוך לפני חצות ולמחרת כתשע בבוקר נטלו מעדר, מגרפה, את ואיזמלים ויצאו לדרכם אל יער מדון היפה. שם פגשו את מלך המשוררים בלוויית בת זוגו. הלה נראה מרוצה מן הימים היפים שעברו עליו בקונסידרז'רי.

בקרחת היער החל הציפור מבנין במלאכה. תוך שעות ספורות חפר בור — חצי מטר קוטרו ושני מטרים עומקו.

לאחר מכן סעדו השניים על הדשא.

אחר הצהריים הוקדש על ידי הציפור מבנין לפיסול החלק הפנימי של האנדרטה לזכרו של קרוניאמנטל.

למחרת שב הפסל למקום עם פועלים שדיפנו את הבור בכטון משוריין, שמונה סנטימטרים עוביו, מלבד בקרקעית — שלושים ומונה סנטימטרים עוביה. המלאכה היתה כה מושלמת, שהחלל שנוצר קיבל את צורתו של קרוניאמנטל אשר החור היה מלא ברוחו.

יום לאחר מכן שבו הציפור מבנין, טריסטו, מלך המשוררים ובת זוגו אל האנדרטה שמולאה בארמה שקודם לכן נחפרה ממנה. עם רדת הלילה שתלו שם עץ דפנה, וטריסטו באלרינט פינקרה סביב ושרה:

לא כולן אוהבות אותך, שקרן
דנדיגידן דנדיגידן
כשהיה המאהב של המלכה
נחשב למלך מכיוון שהיא מלכה
נכון נכון, אני אוהבת אותו
קרוניאמנטל בקרקעית בורו
האומנם הוא הוא
הבה נקטף פרחי מרנה
כלילה.

הערות

1. צדפות קטנות שצליינים נהגו לענוד בעלותם לרגל לקומפוסטלה.
2. משורר צרפתי (1842–1908) שנחשב “עממי” כמושגי הימים ההם.
3. סם מק וי: מתאגרף כושי נודע בתחילת המאה.
4. חיזו ורעם
5. העוף
6. במקור בעברית ובאידיש באותיות לטיניות.
7. במקור — בעברית באותיות לטיניות
8. יד של תלוי מסוגלת, על פי מסורת עתיקה, לאפן את המביט בה. המפתח, לעומתה, היא סמל ההמשכיות שהעניק ישו לאבות הכנסיה.
9. בגרמנית: מצב רוח.
10. דמויות מהפולקלור של קלן המופיעות בקרנוואל שלה.
11. פטרונה של נאפולי, דמו שמור בבקבוקן בקתדרלה בעיר.
12. משחק מזל איטלקי.
13. הכוונה לאנדרטה שאניא (1762–1795).
14. על פי מסורת עתיקה מוצאה של מחלת של הקרחת באי היווני מיקנוס.
15. מחיישייה הראשונים של מארסיי היו, על פי מסורת מקומית, יוונים.
16. שיקי עשוי מפרחי רוזמרין, שבו ניסו להעיר את היפהפיה הנמה כאגדה של פארו.

שולמית אפפל

קלפים קשים

התעגמו איזה חלקים ממני
שיהיה על תותים
בא אלי

אגנו לי מדתך בפי
דמי השקט ימין ארז
למראית עין

בפינה החבויה הזו המלחלחת פעין
יש סף כל המלח מפנוק נאה זה או אחר

אני רוצה בפיייר בזוחוב
כל שאר הפרטים נשטו מזכרני

אלכסיי, הלילה שוב לא נרצעתי
הצפרדעים יצאו מדעתן
הקשבתי

את שהשגתי בקצות העצבים
מוגיע אותי
אני מפענחת אסף נדיר של קלפים קשים.

יולי 83